

Arrest

nr. 257 719 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 juli 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote, van Portugese nationaliteit. Op 14 december 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 30 januari 2020 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie. Op 29 juli 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 29 september 2020 diende verzoeker voor de derde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 23 maart 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.09.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed op 29.09.2020 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Portugese echtgenote, de genaamde [S.P.] op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van het huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgemaakt op 20.11.2019 te Castelo Branco/ Portugal, waaruit blijkt dat zij op 09.08.2017 gehuwd zijn te Okhaldhunga, Nepal. Het huwelijk van betrokkenen werd niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen dd. 30.03.2020.

Voortgaand op de elementen uit het onderzoek van het districtcollege Antwerpen/cel schijnhuwelijken zijn er voldoende aanwijzingen om aan te nemen dat dit buitenlands huwelijk er niet op gericht is om een duurzame relatie aan te gaan, maar kennelijk enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Deze dienst is tot deze beslissing gekomen aan de hand van volgende elementen:

Ten eerste kan meneer S. een Belgisch verblijf bekomen op basis van de erkenning van het buitenlands huwelijk.

Daarnaast is er sprake van een ongeloofwaardig relatieverloop en een snelle gang van zaken. Meneer S. en mevrouw S. kennen elkaar sedert 2006, toen ze beiden nog in Nepal woonden. In 2007 heeft mevrouw S. Nepal verlaten om eerst in Israël en vervolgens in Portugal te gaan wonen. Sindsdien hebben meneer en mevrouw elkaar niet meer in persoon gezien. Ze verklaren dat ze telefonisch contact onderhielden, maar leggen hiervan geen bewijzen voor.

In 2017 zagen meneer S. en mevrouw S. elkaar terug in Dubai. Zij begonnen onmiddellijk een relatie en er werd een religieus huwelijk afgesloten. Meneer en mevrouw situeren de start van hun relatie op 9 augustus 2017 in Dubai, terwijl diezelfde dag in Nepal de huwelijksakte zou getekend zijn.

Tussen hun ontmoeting in 2017 in Dubai en de ondertekening van de huwelijksakte op 9 augustus 2017 in Nepal hebben meneer S. en mevrouw S. elkaar niet veel gezien. Bovendien is meneer enkele maanden, nadat hij in België was aangekomen voor 5 maanden, naar Portugal vertrokken om te gaan werken voor de baas van mevrouw, terwijl mevrouw eind 2018 naar België was verhuisd om te werken aangezien zijn geen werk had in Portugal.

Tevens werden er tegenstrijdigheden en onwetendheden vastgesteld onder andere over de datum van en aanwezigheden op het huwelijksfeest en over de introductie in elkaars familie.

Daarbij werden meneer S. en mevrouw S. onvoldoende geïntroduceerd in elkaars familie. Meneer verklaart dat hij 4 broers en 1 zus heeft. Hij beweert dat mevrouw enkel zijn zus heeft ontmoet. Mevrouw

zegt echter dat meneer 3 broers en 3 zussen heeft. Ze verklaart dat ze meneer zijn jongste broer en zus heeft ontmoet.

Volgens mevrouw haar verklaring heeft meneer in Dubai 2 broers van haar ontmoet, maar meneer zegt dat hij niemand van haar broers en zussen heeft ontmoet, enkel via videobeelden. Meneer en mevrouw kennen dan ook niet alle namen van elkaars naaste familieleden.

Het huwelijk lijkt dan louter een formaliteit. Er werd geen groot huwelijksfeest gegeven en op het trouwfeest in Nepal was niemand van de familie van mevrouw aanwezig.

Ten slotte leggen meneer S. en mevrouw S. onvoldoende bewijzen voor om de duurzaamheid van hun relatie aan te tonen.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook door onze dienst betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. S, A.D. en mevr. S., P. afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan de vaststellingen en de conclusie die daaruit getrokken werd.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België. Hij is naar België gekomen om samen met zijn echtgenote in België een leven op te bouwen.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

De motivering van het advies van het Openbaar Ministerie is integraal overgenomen in de weigeringsbeslissing.

Het is voorbarig van verwerende partij om dit advies over te nemen gezien dit geen definitieve beslissing is. Verzoeker en zijn partner zullen via een eenzijdig verzoekschrift beroep aantekenen tegen de genomen beslissing van de Stad Antwerpen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, Sectie Familierechtbank.

Zij zijn het niet eens met de genomen beslissing en onderhouden wel degelijk een duurzame relatie. Volgens het advies van het Openbaar Ministerie, gevolgd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, is deze relatie er enkel en alleen op gericht om een verblijfsvoordeel te verschaffen aan verzoeker. Niets is minder waar.

Verzoeker en zijn partner kennen elkaar reeds sinds 2006. Door gebrek aan tewerkstelling, ging zijn partner naar Israël en nadien naar Portugal.

Nadat zij elkaar opnieuw ontmoetten, startten zij opnieuw een relatie.

Bovendien zijn de tegenstrijdigheden in de verklaringen te verklaren doordat er tijdens het gesprek geen tolk "Nepalees" beschikbaar was, maar dat er vertaald werd vanuit het "Hindi".

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

" Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap*
- Ouder dan 18 jaar*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Verzoeker is gehuwd met mevrouw S., P. te Nepal op 09.08.2017 en hij heeft hiervoor ook de nodige documenten bijgebracht.

In de beslissing wordt het advies van het Openbaar Ministerie integraal overgenomen dat is opgesteld voor de beslissing "niet-erkenning van het huwelijk" door de Stad Antwerpen.

Ondertussen zijn verzoeker en zijn echtgenote meer dan 3 jaar gehuwd.

De weigeringsbeslissing van verwerende partij is tevens een voorbarige beslissing. Tegen de beslissing van de niet-erkenning van het huwelijk kan nog beroep worden aangetekend, wat verzoeker en zijn echtgenote ook doen.

Het is voorbarig van verwerende partij om dit advies over te nemen gezien dit geen definitieve beslissing is. Verzoeker en zijn partner zullen via een eenzijdig verzoekschrift beroep aantekenen tegen de genomen beslissing van de Stad Antwerpen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, Sectie Familierechtbank.

Zij onderhouden wel degelijk een duurzame relatie. Volgens het advies van het Openbaar Ministerie, gevolgd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, is deze relatie er enkel en alleen op gericht om een verblijfsvoordeel te verschaffen aan verzoeker. Niets is minder waar.

Verzoeker en zijn partner kennen elkaar reeds sinds 2006. Door gebrek aan tewerkstelling, ging zijn partner naar Israël en nadien naar Portugal.

Verzoeker en zijn partner hebben nog niet de kans gekregen zich hiertegen te verweren. Hun voormalig raadsman had beroep aangetekend bij de rechtbank, doch deze was niet- ontvankelijk wegens een vormfout en er werd ter zitting afstand van geding gedaan.

Er zal beroep aangetekend worden via een eenzijdig verzoekschrift waarna verzoeker en zijn partner zich naar behoren kunnen verweren tegen de genomen beslissing van de Stad Antwerpen.

Voor verzoeker en zijn partner heeft dit zeer ernstige gevolgen."

2.1.2. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker onder "a), aangaande het socio-economisch onderzoek" aan dat geen rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient evenwel op te merken dat deze grief vreemd is aan de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is immers een weigering om het verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen omdat het huwelijk met de referentiepersoon niet wordt erkend. Nergens in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) blijkt dat, alvorens de weigeringsbeslissing te nemen, rekening moet worden gehouden met de elementen die verzoeker aanvoert. Zulks is immers enkel nodig wanneer wordt overwogen een einde te stellen aan een reeds verkregen recht van verblijf.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het advies van het Openbaar Ministerie, waarop de bestreden beslissing gesteund is, niet definitief is, aangezien hij hiertegen een beroep kan aantekenen bij de familierechtbank, beperkt hij zich tot een loutere verklaring. Ook ter terechtzitting blijkt niet dat er reeds een dergelijk verzoekschrift werd ingediend bij de familierechtbank.

Waar verzoeker vervolgens de motieven betwist op grond waarvan wordt geweigerd het Nepalese huwelijk te erkennen, merkt de Raad op dat de niet erkenning van het buitenlands huwelijk gesteund is op artikel 27 *iuncto* de artikelen 18 en 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

Artikel 27, §1, van het WIPR bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Met toepassing van deze bepaling kan dus elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte weigeren. Het staat niet ter betwisting dat de verwerende partij bevoegd is om te oordelen over verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging met een EU-onderdaan met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Zij is dan ook gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid ervan niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 ervan, hetgeen zij heeft gedaan op grond van de haar gekende gegevens. In de mate dat verzoeker doorheen zijn uiteenzetting erop aanstuurt dat de Raad zich zou uitspreken over de oprechtheid van zijn huwelijk en hij vanuit dat perspectief wil doen gelden dat de verwerende partij het element van de samenwoning ten onrechte heeft opzij geschoven, moet erop worden gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, *in casu* “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Zodoende dient de verzoeker tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing, dat betrekking heeft op de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank. De rechtsmacht van de Raad is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn partner. Zijn partner heeft de Portugese nationaliteit en is EU-onderdane.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst aangezien hij in België een band kan onderhouden met zijn partner. Zijn echtgenote werkt voltijds, verzoeker helpt in het huishouden.

Dat het duidelijk is dat verzoeker het recht heeft een band met zijn partner op te bouwen en te onderhouden en dat hij die kans ook moet kunnen krijgen! Verzoeker heeft zijn partner reeds verloren toen zij naar Israël trok voor een tewerkstelling. Hij kan zijn partner niet opnieuw verliezen door te moeten terug te keren naar Nepal.

Verzoeker mag niet van zijn partner gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat ingevolge de niet erkenning van het huwelijk, in de huidige stand van het geding, verzoeker niet aantoonde dat *in casu* sprake is van een gezinsleven.

Bovendien betreft het *in casu* een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu motiveert de bestreden beslissing dat het loutere feit dat verzoeker samenwoont met zijn verklaarde echtgenote op zich niet wordt beschouwd als een bewijs van een gezinsleven en dat geen andere voorgelegde documenten hierop wijzen.

Verzoeker legt ook geen elementen voor die wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"II.3. derde middel: Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker en zijn echtgenote ontvingen op 30.03.2020 de beslissing "niet-erkenning van het huwelijk van de Stad Antwerpen.

Zij zullen hiertegen ook beroep aantekenen gezien de oprechtheid van hun huwelijk en dus ook hun relatie.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers aanwezig te zijn en wenst voor de Familierechtbank om de oprechtheid van hun huwelijk aan te tonen.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid te bekomen en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden onzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

In familiezaken dienen partijen steeds aanwezig te zijn ter zitting. Indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal, zal hij zich niet kunnen verdedigen en zullen zijn rechten geschonden zijn."

2.3.2. Verzoeker betoogt in het middel dat hij op 30 maart 2020 de beslissing tot niet erkenning van het huwelijk heeft ontvangen. Hij voert aan dat hij hiertegen een procedure wenst te voeren bij de familierechtbank en daarbij persoonlijk aanwezig wenst te zijn om de oprechtheid van het huwelijk aan te tonen.

Vooreerst merkt de Raad op dat ter terechtzitting van 23 juni 2021 nog steeds niet blijkt dat verzoeker een procedure tegen de niet erkenning van het huwelijk heeft ingesteld bij de familierechtbank. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker ruimschoots de tijd heeft gehad om dit te doen en geen onaannemelijke verklaring biedt waarom hij deze procedure niet heeft gevoerd. Bovendien beschikt verzoeker wel degelijk over de mogelijkheid om zich te laten vertegenwoordigen bij de familierechtbank en zijn bewijsvoering schriftelijk te voeren. Het loutere feit dat verzoeker eventueel mondeling kan worden gehoord in een burgerlijke procedure die hij bijna 15 maanden na het nemen van de bestreden beslissing nog steeds niet heeft ingesteld, doet niet besluiten tot een schending van de rechten van verdediging.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT